

GÖMÖRI GYÖRGY

Westminster Abbey

A mosolygós idegenvezető lányt
„Őszikének” hívják, ez rímel
a kint cseperésző esőre. Igazi
angol ősz van, novemberi
máglyarakásos, bábú-égető ősz
és itt az Apátságban körülvesz,
ránk telepszik a holtakat egyenlően
kezelő, szenttelen történelem:
a boldog emlékezetű Erzsébet királynőt
a gyűlölt (Véres) Mária mellé temették,
az emelkedett hangú T.S. Eliotot meg a vélszi
vad szóbűvész Dylan mellé. És itt nyugszik
cambridge-i ismerősünk, Hawkins professzor is,
akinek lelke, meglehet, egy méretes
fekete lyukban várja a Feltámadás
kozmosz harsonáit.

Kalmár György mondja pozsonyi barátjának

Tapolcafőn születtem, sok évig
tanultam Debrecenben. 23 éves koromban
megcéloztam Oxfordot, s az ottani remek
könyvtárban elmém mély zümmögéssel
felszívott mindent, amit egy héber-tudósnak
tudni kell. Oxoniumban meg London városában
volt először csendes, tiszta szállásom. Meg is
szerettem ezt a furcsa, bibliás, örökzöld
Angliát. Igazából csak a nyelvek érdekeltek,
nem más (köztük pálmát nyújtottam a magyarnak).
Sokat utazva megtanultam a héber, káldeus, görög

meg a latin nyelv mellé még vagy hetet.
Eszméim e kor nem érti, különönc bolondnak
tartanak, de eljön az én időm:
két-három évszázad múlva, majd midőn
nem egy költő és tudós bámulja művemet.